

začal vlkovi párat břicho. Ještě nebyl ani v polovině, když uviděl červený čepeček. Páral dál, a hle! vlkovi vyskočila z břicha Červená Karkulka.

„Brr, tam byla tma!“ otřásla se.

„Pst,“ sykl myslivec, „ať ho nevzbudíme!“

„Honem, ještě je tam babička!“ pošeptala myslivci Karkulka.

A už se vlkovi škrábe z břicha i ona. Chudák stará, sotva dechu popadala. Karkulka jí honem přinesla vodu a pak už pomáhala myslivci nosit kameny. Naskládali je vlkovi do břicha. Babička se už mezitím trochu vzpamatovala a přinesla velkou jehlu a pevnou nit, aby mohli vlkovi to břicho plné kamení zašít. Myslivec si ještě pro jistotu nechal v ruce pušku a babička s Karkulkou se schovaly za skříň. Potom už jenom všichni tři čekali, co bude, až se vlk probudí. Netrvalo to dlouho.

„Pročpak mi je tak těžko?“ zafuněl vlk a chtěl skočit z postele. Ale jak by mohl s břichem plným kamení skákat! Skulil se jak žok. Padl k zemi a v tu chvíli bylo po něm. Kamení ho dočista zavalilo.

Babička s Karkulkou děkovaly myslivci za vysvobození, ale ten se jen usmíval a nakrucoval si knír. Potom ochutnali bábovku, připili malinovým vínem babičce na zdraví a Karkulka jí odříkala přání. Kvítí už ale zvadlo, a tak ho dostala babiččina koza. Myslivec stáhl vlkovi kůži a odnesl si ji domů na památku. A Karkulka si umínila, že už se nikdy nedá s žádným vlkem do řeči a maminku ve všem poslechne.